

ПОЕТИЧНІ МЕЛОДІЇ НІНИ КОСТЮК

На жовтогарячій обкладинці збірки поезій Н. Костюк “Осінь мелодія: вірші, поеми, поезія для дітей” (К.: Дія, 2011) – оригінальний малюнок-колаж: гротескний ді-джей, мелодія якого звучить із платівки, що крутиться на патефоні, натискає на одну з мажорних клавіш фортепіано, решта ж дивовижно трансформується в паркову алею, по якій ступає поетеса під листопадом... Від такої палітри стає тепло на душі, виникає бажання зручно вмотитися на канапі й зануритись у поетичний світ авторки книжки, яку так вдало художньо оформила донька поетеси Оксана Костюк.

Як на мене, збірку краще б назвати у множині – “Осінні мелодії”; це більш виправдано, бо до неї ввійшло понад сто сорок віршів, і з-поміж них більшість пройнята ліризмом. До того ж останній розділ книжки складає поважний доробок із 14 поем. Більшість віршів київської поетеси – щира, світла й чарівна лірика, що, мабуть, є її найкращим набутком. Це помітно майже в кожній поезії, зокрема “Ти десь є”: *“І волосся, як стигле колосся, / Спадало на скроні твої, / І барвисте бузкове бродзя / В душі завітчало моїй”*. Або в поезії “Дозвольте Вам” герой ніжно освідчується в коханні: *“Дозвольте Вам, моя прекрасна пані, / Подарувати весняний розмай. / І росинок діамантової рані, / І пташиний переспіву гай”*.

Авторка у притаманній їй толерантній формі звертає увагу на духовність, віру в Бога, християнську мораль: *“Так в гріховності живемо / Хліб насущний все жуємо. / А до Бога ні на крок, / Взяли душі на замок. / Господи, пошли прозріння, / Нині суцям й покоління!”*. Поетеси близькі вірші біблійного та міфологічного спрямування.

Особливо теплі, пройняті турботою вірші для дітей, бо саме з них починається любов до поетичного слова, рідної мови, ріднокраю, як у вірші, до якого проситься назва “Колискова”: *“Спи, мій хлопчику маленький. / Спи, мій ангеле, ясненький! / Хай насняться тобі сни, / Квіти синької весни. / Хай пташиночки співають, / Тебе, любий, забавляють. / Промінь сонячний цілує, / Тобі зайчика малює. / Нехай казочка насниться, / Щоб чарівная Жар-птиця / Тебе взяла на крилята / В казку понесла завзято”*. Або у вірші, присвяченому синові з однойменною назвою: *“Хай біловіть майової пори, / Тебе голубить і в похмуру днину. / Хай зорепади сипляться згори / Для тебе і сім’ї твоєї, мій сину!”*. Майже до кожної збірки вміщено цикл дитячої поезії. Так, у збірці “Сонячна хризантема” (К.: Комп’ютерпрес, 2009) є вірш “Вербиченька”, в якому авторка з безмежною любов’ю до дітей і природи, зберігаючи інтригу, поєднує, здається, неочікувані дії: *“Ой, плачучая вербичко, / Ти мені, немов сестричка, / Завше тиха та весела, / Наче прибрана оселя”, “Враз мелодія поллється – / Біля неї вітрик в’ється. / Віття-коси розвіває, / Хоч плачуча, а співає”*.

Не оминає Н. Костюк і сокровених почуттів, притаманних людям: *“Совість – сутність є незрима / Вона за семи дверима, / А ті двері променисті / Віддзеркалюють пречисто”*. Вона глибоко оцінює прекрасне в житті, майстерно передає його небуденним словом. Про вічне розповідає зрозуміло як дорослому, так і юному читачеві.

Авторка неодноразово звертається до споконвічних традицій українців, фольклору, приміром, у вірші “Веретено”: *“Прядка, нитка, веретено, / Таємничо, сокровенно / У безмірах між світами / Все пов’язане нитками, / Незримими магнітами, / Що сховались між квітами / Й на планетах зорянистих / Мо і грішних, і пречистих”*. У вірші “Біла сорочка” акцентовано:

*“Білая сорочка гаптована цвітом, / До мого серденька пригорнулася літом.
/ Я тебе кохана буду вік любити, / Вишиту сорочку, як долю носити”. Або вірш “Писанка”:*

Ах, розписують майстрині –
Яйця білі, смуги сині,
Й промінчики золотії –
На добро високі мрії.
Чорні хрестики вкладають,
Пращурів не забувають,
І сріблястії спіралі
Від землі в небесні далі,

Щоб зв'язок не обірвався,
Із Творцем Святим єднався.
І зорини яснокрило
Всміхаються ніжно, мило.
Цілий Всесвіт в вас нуртує
Мого краю код гаптує.
Тут і сум, і красна радість,
І велика Божа благисть.

Пейзажна лірика Н. Костюк репрезентована суцвіттям троянд, чорнобривців, волошок: *“Ой, волошки мої синьоокі, / Задивилися в небо високе. / Засіялись в травах і житі, / Голівки віночками виті”*; *“Ой, волошки цнотливі сині, / Як мами сорочка у скрині. / Все мріяла небом і шила, / Й лишила на ній сині крила”*. Або про дерева: *“Вишумовують клени й смереки, / Над ними кружляють лелеки. / Розгорнуті крила в любові, Відлунює шепіт дїброви”* (“Волошки”).

У поетичному доробку Н. Костюк 13 збірок: “Берег надії”, “Дорога до Храму”, “Пісня доли”, “Сонячна хризантема”, “Промінь любові”, “Тривожні передзвони” та ін. Добірки її віршів надруковані у “Вечірньому Києві”, “Слові просвіти”, “Сільських вістях”, “Літературному Чернігові”, у черкаському видавництві “Відлуння-Плюс” – “Співець з Чернечої Гори”, у науково-популярному виданні “Тарасова світлиця”. Поетеса неодноразово читала свої твори на Республіканському радіо, традиційно бере участь у днях, присвячених творчості Павла Тичини, активно контактує з освітянами, школярами, зустрічаючись із ними на творчих вечорах.

Без сумніву, поезія Ніни Костюк уже знайшла і в майбутньому ще знаходитиме своїх прихильників. Хочеться побажати авторці, щоб її творчість спонукала до роздумів і, пожартуємо, запобігала інфарктам.

Отримано 21 грудня 2011 р.

м. Київ

Віктор Палинський

ЗРОБИ СОБІ БОДАЙ СВІТЛИНУ...:

“ЦІСАРСЬКА ДОРОГА” МИРОСЛАВА ЛАЗАРУКА

1.

...Зрілість у поезії. Що це?.. Очевидно, не якийсь собі набутий набір засобів, аби знічев'я здивувати читача чи критика карколомними версифікаціями або сенсовно наглухо непроникною системою віршування і згодом громогласно декларувати якусь нібито новітньо-незбагненну філософію “просунутих” образів у епатажних авторських коментарях на персональному творчому вечорі.

...А все ж, що воно таке: коли, можливо, ще не все знаєш, “як треба”, однак вже точно збагнув, “як не слід”?! Припускаю, що це, коли людські душі самочинно туляться до тебе й ти відчуваєш їх, як себе самого. І ліричні